

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

A. H. Jünge.
Underverdenens Fyrste
som Kemist.

Orkedalen 1882.
V box 7: 205

Underverdenens Fyrste

som Kemist

eller

Spøg og Alvor.

DIGT

af

A. H. Junge.

(Pris 20 Øre.)

V box 7:205

Mel.: Du, som svøbt i Skjønheds øje.

Det var engang i længst forsvundne Tider,
Da Jorden var et Eden imod nu,
Da Mennesker ei havde flere Sider,
End som de viste frem i Sind og Hu;
Da Hykleri ei kommen var i Mode,
Da Ord og Haandslag gjaaldt, trods nu en Ed,
Da man paa Ja og Nei sin Næste tro'de
Og Jorden eied — Næstekjærlighed.

Da sad hin „Sammelerik“ eller Djævel
(Hvad man end kalde vil den sorte Tyr)
Og fyred' lystig under glødhed Kjædel
Og spekulerede paa — Eventyr.
Med et saa sprang han op, slog sig for Panden
Og raabte: dette er forbistret galt!
Skal længer jeg fortjene Navn af Fanden,
Saa maa jeg parre List nu med Bevalt.

Her bliver med det første tomt for Sjæle!
Saa jeg min Virkomhed maa lægge ned,
Man lægger af at myrde, røve, stjæle
Og nærer Frygt for dette varme Sted.
Det Kristendommen er, som haver ranet
Den halve af min Magt til sig paa Jord;
For Guds frygt søger den saar Beien hanet,
Saa hid til mig og nærmere min Snar.

Det gaar ei an! alt længe Elskovsdrifke
 Jeg i min Kjedel destilleret har;
 Men maa nu tilstaa, dette nytter ikke
 Dg at igrunden staaer jeg her som Nar,
 Hvis ei jeg finde kan paa andre Glæder.
 Forvis! jeg kan det, og forsøge vil,
 Som kan nedbryde Dyd og gode Sæder
 Dg sætte Sjælesalighed paa Spil.

Han sprang omkring, gned ivrig sin Hænder —
 I lutter Fryd han dansede og lo
 Dg mumled' mellem sammenbidte Tænder:
 Jeg træffe skal det rette Sted, jo, jo!
 Et Fluidum jeg nu vil destillere,
 Som i sig bærer Spiren til alt slet;
 Det vil jeg op til Jorden praktisere,
 Det skal nedbryde Sikkerhed og Ret.

Med skyndsomhed han væltede sin Kjedel,
 Bortgjød alt det, som var i den tilforn,
 Kom Vand i den paa ny, en Tryllesjeddel:
 To Abesødder, nogle Bukkehorn,
 Et Lovehjerte og en Grisetunge,
 Dg blandede det sammen Alt til Et,
 Tilfattede da en tørret Kalvetunge
 Og raabte: funtas! saa, nu er det ret.

Han togte nu i Nætter og i Dage
 Dg ofte lugtede til Kjæblens Rand,
 Ja, stundom saaes han derpaa at smage,
 Dg efterhaands det blev saa klart som Vand.

Fra Kjæbleranden steg en blaalig Lue.
 Da det han saa, han med et jævlsft Gritt
 Med begge Hænder saaes Jorden true
 Dg raabe: Hurra her er Brændevin! —

Se, heraf kommer det, at Hvo det drikker,
 Faar Lovemod og gjør tidt Abespring,
 Er stangvis som en Buk, indtil han ligger
 Dg føler sig som Svin i Snaus og Dynd.
 Saaledes fik man Alkohol paa Jorden —
 Dg Gud skal vide den gjør Skade nok —
 Forstyrrer Fred og bryder ned al Orden
 Dg gjør Forbrydere i talrig Flok

Medmenneker, see ei! Vi bør at græde,
 Naar vi beskuer den Glendighed,
 Den Trang, den Ubluhed, som er tilstede;
 Hvor Drikken herster, banlyst er al Fred.
 Tro, Kraft og Hjertesfred med Held og Lykke
 Forsvinder, alt for Svir og Drikkelag.
 Hvert Haab, hvorpaa man ellers turde bygge,
 Det gaar fortabt, og tænk saa Dommens Dag!

Thi vil du Nar for egne Penge være,
 Saa bliv blot Dranker, Duffet du opnaar!
 Vil du tabe alt, endog din Ære,
 Bliv blot Dranker, du skal se det gaar!
 Vil du kjævles, fives, slaes, brydes,
 Bliv blot Dranker, da det lettest sker!
 Vil af Ven som Fiende du forstydes,
 — Du som Dranker ikke agtes mer.